

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (N. Neergaard): Der har i Udvalget gjort sig meget forskellige Anskuelse gældende med Hensyn til den rette Ordning af Nationalbankens Forhold, men det er, som ærede Medlemmer vil se af Betænkningen, lykkedes at komme til enstemmige Indstillinger angaaende Ændringer i Loven. Naar dette Resultat er naaet, skyldes det for en væsentlig Del den Omstændighed, at der, saaledes som det er udviklet i Betænkningen, ved Statslaanslovsforslagets Behandling blev givet et indirekte Tilsagn om, at man vilde opfylde den Betingelse, Nationalbanken fremsatte for at deltage i Laanet, nemlig en Forlængelse for nogle Aar af den midlertidige Oktrojlov af 1915. Man har imidlertid i Udvalget været enig om, at det ikke vil være rigtigt, saaledes som foreslaaet i Lovforslaget, at lade denne midlertidige Ændring løbe indtil Udløbet af den gældende Oktroj, altsaa indtil 1938. Det var jo under yderst ekstraordinære Forhold, man i 1915 gav de midlertidige Bestemmelser, Forholdene er vedblivende i høj Grad ekstraordinære, og ingen er i Stand til at forudse, hvorledes det hele endelig vil trække sig i Lave, og hvorvidt de midlertidige Bestemmelser vil kunne forsvares, naar nogle Aar er gaaet. Man har derfor foreslaaet at indskrænke Lovens Gyldighed til den 31. Juli 1925.

Der var i Lovforslaget, som det vil erindres, indsat en Bestemmelse om Oprettelsen af en særlig Reservefond til Imødegaaelse af Tab ved Nationalbankens Engagementer i Anledning i Krigsforholdene. Der har i Udvalget været fremsat noget forskellige Meninger om, hvorvidt denne særlige Reservefond var fornøden, og da ogsaa, paa hvilken Maade der skulde rekrutteres til den, om man skulde rekruttere til den i første Række for at imødegaa Tab, eller om man i første Række skulde lægge Beslag paa de af Nationalbanken allerede tilen Reguleringsfond henlagte Midler. Disse Forhandlinger har ført til det Resultat, at man har foretrukket slet ikke at oprette denne særlige Reservefond, men i Stedet for henvise Banken til med Bankkommissærens Samtykke efterhaanden at foretage fornøden Afskrivning paa saadanne Fordrin-

ger. Der er foreslaaet forskellige andre Ændringer, som der er opnaaet Enighed om i Udvalget med Tilslutning af den højtærede Handelsminister, saaledes denne, at den tyske Rigsbank ikke længere skal sidestilles med de to nordiske Rigsbanker, som indtager en særlig privilegeret Stilling, saaledes at Tilgodehavender paa Anfordring hos disse Banker regnes for lige med Fordringer, der er sikrede ved Pant i Guld. Endvidere skal jeg bemærke, at vi har ment det rigtigt at forøge noget den Afgift, som ved midlertidig Lov af 1915 er fastsat for det Tilfælde, at det ved Bankens Maanedsopgørelse skulde vise sig, at Seddelbeløbet overskrider, hvad der ifølge Oktrojen i Henhold til Loven af 1907 kunde udstedes. Denne Sag var allerede fremme her i Tinget, da vi forhandlede om Loven af 1915, og om end Overskridelse kun har fundet Sted en enkelt Gang, saaledes som nævnt i Betænkningen, kan man ikke vide, om det ikke vil ske hyppigere i de ca. $5\frac{1}{2}$ Aar, som Ordningen efter den her foreslaaede midlertidige Lov vil komme til at løbe. Derfor har man ment det rigtigere at vende tilbage til, hvad Folketinget allerede da ønskede: strengere Bestemmelser om den Ydelse, der skal gives i Tilfælde af Overskridelse. Man havde allerede ved den højtærede Regerings Forslag foreslaaet at stramme Forholdet noget, idet man havde ladet Ydelsen gælde allerede for den første Maaned, i hvilken Overskridelse finder Sted. Nu foreslaas en yderligere Skærpende, nemlig at Ydelsen skal være beregnet efter Bankens gennemsnitlige Diskonto i den paagældende Maaned minus 1 pCt. Det var tidligere minus $1\frac{1}{3}$ pCt. Ligeledes skal jeg nævne, at man har foreslaaet at skærpe Fordringerne med Hensyn til visse Aktivers Opgørelse noget.

Nationalbankens Aktiekapital er jo fastsat til 27 Mill. Kr., men der er allerede ved Oktrojen i Henhold til Loven af 1907 givet Adgang for Banken til at udvide Aktiekapitalen indtil 50 Mill. Kr. Naar en saadan Udvidelse finder Sted, har man ment, at det er rigtigt, at der stilles et Aktiebeløb til Raadighed for Staten, og Udvalget har da foreslaaet, at der skulde overlades Staten Aktier for 3 Mill. Kr. til Parikurs, hvorved der ganske vist vilde tilflyde Statskassen en Fordel, en Fordel, som man imidlertid har ment var berettiget paa Grund af de store Begunstigelser, Banken nyder ved sit nære Forhold til Staten gennem Seddelmonopolet. I Forbindelse hermed har man da foreslaaet, at naar denne